

HOLLY JACKSON

—

SAMO JE MRTVA CURA DOBRA CURA

NAKLADNIK

Egmont d. o. o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Velizara Dobrevu

UREDNIKA

Ivana Mirošević

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

KOREKTORICA

Ana Klopota

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d. o. o.

TISAK

Znanje d. o. o.
Zagreb, veljača 2025.

NASLOV IZVORNIKA

AS GOOD AS DEAD

Originally published in English by Farshore, an imprint of
HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge
St, London, SE1 9GF under the title:

AS GOOD AS DEAD

Copyright © Holly Jackson 2021

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author
of this work.

Ilustracija na stranici 131 © Priscilla Coleman

Prijevod © za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o. i Romana Čačija, 2025.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2883-8

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001256402.

Holly Jackson

*Samo je
mrtva cura
dobra cura*

S engleskoga prevela
Romana Čaćija

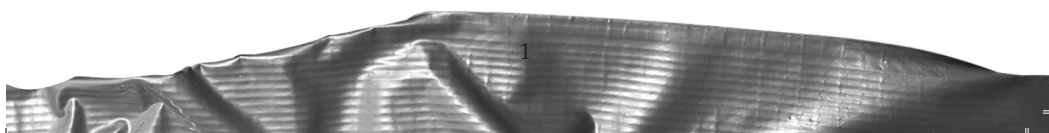
—PULS

Ova je knjiga za sve vas.
Hvala vam što ste bili uz mene
do kraja.

DIO I.

Jedan

PRAZAN POGLED, TAKO SU GOVORILI, zar ne? Beživotan, staklast, odsutan. Prazan pogled sada joj je bio stalni suputnik, pratio ju je posvuda, nikad je nije napuštao, ni na sekundu. Skrivao se u najdubljem kutku njezina uma i otpравljao je u snove. Bio je to *njegov* pogled, oči mrtvaca, u jednom trenutku žive, a u sljedećem više ne. Viđala ih je u brzinskim pogledima i najdubljim sjenama, a ponekad i u ogledalu, na vlastitom licu.

Pip ih je promatrala i upravo sada piljile su ravno kroz nju. Mrtve oči u glavi mrtvog goluba koji je ležao na prilazu. Staklaste i beživotne oči, u kojima se jedino kretao njezin odraz dok se spuštala na koljena i pružala ruku. Ne da ga dodirne, nego da mu se samo dovoljno približi.

»Jesi li spremna, dušice?« rekao je Pipin otac stojeći iza nje. Trgnula se kad je zatvorio ulazna vrata jer su glasno tresnula, a u odjeku se skrivao zvuk hica iz pištolja. Pipin drugi suputnik.

»D-da«, rekla je pa se uspravila i promijenila ton glasa. *Udahni, samo diši.* »Pogledaj.« Uperila je prstom, kao da nije bilo očito. »Mrtav golub.«

Sagnuo se da ga i on pogleda, crna koža naborala mu se oko stisnutih očiju, dok mu se besprijeckorno trodijelno odijelo gužvalo oko koljena. A onda je uslijedila ona promjena na licu koju je predobro poznavala: spremao se reći nešto duhovito i blesavo poput...

»Može onda golublja pita za večeru?« rekao je.

Da, upravo takvo što je i očekivala. Gotovo svaka druga rečenica sada mu je bila šala, kao da se ovih dana još više trudio nasmijati je. Pip je popustila i nasmiješila se.

»Samo ako dolazi uz prilog gnjecavih štakora«, uzvratila je i konačno odvratila pogled od beživotnog goluba, pa je na jedno rame nabacila svoj brončani ruksak.

»Ha!« Pljesnuo ju je po leđima, sav sretan. »Moja morbidna kći.« Još je jednom promijenio izraz na licu kad je shvatio što je upravo rekao i koja su se sva ostala značenja skrivala unutar tih triju jednostavnih riječi. Pip nije mogla pobjeći od smrti, čak ni u spontanom razgovoru s ocem ovog sunčanog kasnog kolovoškog jutra. Činilo se da je to sada sve oko čega joj se život vrti.

Tata je prekinuo taj neugodni trenutak, što se kod njega sporadično događalo, i glavom joj pokazao prema autu. »Hajde, ne smiješ zakasniti na taj sastanak.«

»Da«, rekla je Pip pa otvorila vrata automobila i sjela unutra ne znajući što drugo reći jer su joj misli ostale tamo iza, s onim golubom.

Vratile su joj se dok su ulazili na parkiralište željezničke stanice u Little Kiltonu. Bila je gužva, a sunce se odbijalo od uredno parkiranih automobila, čiji su vlasnici putovali dalje vlakom.

Otac je uzdahnuo. »Ah, onaj pizdek u Porscheu opet mi je zauzeo mjesto.« *Pizdek*: bio je to još jedan izraz zbog kojeg je Pip odmah požalila što ga je naučila.

Jedina slobodna mjesta bila su na samom kraju parkirališta, blizu žičane ograde, gdje kamere nisu dosezale. Mjesto gdje je Howie Bowers nekada dilao drogu. S novcem u jednom džepu i malim papirnatim vrećicama u drugom. I prije nego što si je mogla pomoći, otkopčavanje pojasa pretvorilo se u tapkanje cipela Stanleyja Forbesa po betonu iza nje. Odjednom je bila noć, Howie nije bio u zatvoru, već je stajao ondje pod narančastim svjetlom, spuštenih očiju koje

su mu bacale sjenu na lice. Stanley mu prilazi, razmjenjuje šaku novca za svoj život, za svoju tajnu. A kad se okrene prema Pip, praznog pogleda, šest hitaca probija mu rupe u tijelu, krv mu počinje šikljati niz košulju na beton, a nekako se nađe i na njezinim rukama. Ruke su joj prekrivene krvlju i...

»Dolaziš li, dušice?« Otac joj je držao otvorena vrata.

»Dolazim«, odgovorila je brišući dlanove o svoje najfinije hlače.

U vlaku za londonsku stanicu Marylebone također je bila gužva, putnici su stajali jedan drugome uz rame, s ne-lagodom se smješkajući zatvorenih usta u znak isprike dok su se nagurali. Previše šaka držalo se za metalnu šipku, pa je Pip uhvatila oca pod ruku kako bi ostala stabilna na nogama. Kad bi to barem djelovalo.

Dvapat je vidjela Charlieja Greena u vlaku. Prvi put bio je to stražnji dio glave nekog muškarca, prije nego što se pomaknuo kako bi bolje pročitao svoj *Metro*. Drugi put bio je to muškarac koji je čekao na peronu i držao pištolj u ruci. Ali kad je ušao u njihov vagon, lice mu se potpuno promijenilo i izgubilo svaku sličnost s Charliejem, a umjesto pištolja nosio je samo kišobran.

Prošla su četiri mjeseca, a policija ga još uvijek nije pronašla. Njegova žena Flora prijavila se policijskoj postaji u Hastingsu prije osam tjedana; nekako su se razdvojili dok su bili u bijegu. Nije znala gdje joj je muž, ali prema glasinama koje su kružile na internetu, uspio je pobjeći u Francusku. Pip ga je svedjedno tražila, ne zato što je željela da ga uhvate, nego zato što je trebala da ga pronađu. A to je bila ogromna razlika i razlog zašto se stvari nikada nisu mogle vratiti na staro.

Tata joj je uhvatio pogled. »Jesi li nervozna zbog sastanka?« upitao je uz zvuk škripe kotača dok je vlak usporavao prema Maryleboneu. »Bit će sve u redu. Samo slušaj Rogera, O. K.? On je izvrstan odvjetnik, zna o čemu govori.«

Roger Turner bio je odvjetnik koji je radio u očevom uredu, navodno *najbolji* u slučajevima klevete. Pronašli su ga nekoliko minuta poslije, čekao ih je ispred starog konferencijskog centra od crvene opeke, gdje su rezervirali sobu za sastanke.

»Hej, Pip«, rekao je Roger pružajući joj ruku. Pip je brzo provjerila ima li krvi na svojoj ruci prije nego što mu je uzvratila. »Kako ti je prošao vikend, Victore?«

»Dobro, hvala, Rogere. A za ručak sam ponio od kuće ono što je ostalo od ručka, pa će i ponedjeljak biti izvrstan.«

»Mislim da bismo trebali krenuti ako ste spremni.« Roger je uputio Pip tu rečenicu, izrekavši je kao pitanje, pa je na jednoj ruci provjerio koliko je sati, dok je drugom čvrsto držao ručku aktovke koja se sjajila.

Pip je kimnula. Dlanovi su joj opet bili vlažni, ali to je bio znoj. Bio je to samo znoj.

»Bit će sve u redu, srce«, rekao joj je otac dok joj je poravnavao ovratnik.

»Da, prošao sam tisuće slučajeva mirenja«, nasmiješio se Roger i prstima zagladio sijedu kosu prema tjemenu. »Nemaš razloga za brigu.«

»Nazovi me kad sve završi.« Pipin otac sagnuo se da je poljubi u vrh glave. »Vidimo se večeras kod kuće. Rogere, vidimo se kasnije u uredu.«

»Da, vidimo se, Victore. Izvoli, Pip.«

Bili su u sobi za sastanke 4E, na posljednjem katu. Pip je zamolila da idu stepenicama jer ako joj srce brže zakuca zbog toga, onda neće iz nekih drugih razloga. Tako je samoj sebi racionalizirala zašto je išla trčati svaki put kad bi osjećala pritisak u prsima. Trčala bi sve dok ne bi osjetila neku drugačiju bol.

Stigli su do posljednjeg kata zgrade, a stari Roger teško je disao hodajući nekoliko koraka iza nje. Uredno odjeven

muškarac stajao je u hodniku ispred sobe 4E i nasmiješio im se kad ih je ugledao.

»Ah, ti si sigurno Pippa Fitz-Amobi«, rekao je. Još jedna ispružena ruka našla se pred njom, pa je ponovno brzinski provjerila ima li krvi na njezinim šakama. »A vi ste onda njezin odvjetnik, Roger Turner. Ja sam Hassan Bashir i danas sam u službi vašeg nezavisnog medijatora.«

Nasmiješio se i pogurao naočale prema korijenu svog tankog nosa. Izgledao je ljubazno i tako optimistično da je gotovo poskakivao. Pip nije bilo ni najmanje drago što će mu pokvariti dan, a to će se sigurno dogoditi.

»Drago mi je«, rekla je i pročistila grlo.

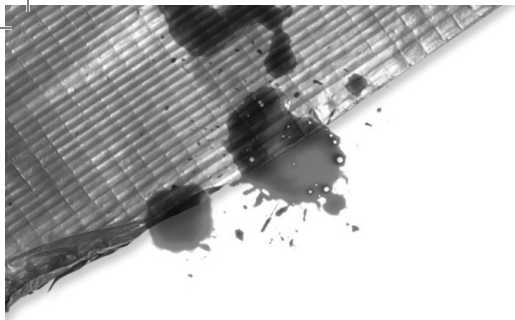
»I meni.« Pljesnuo je rukama, što je Pip iznenadilo. »Dakle, druga strana u sporu u sobi je za sastanke, spremna za početak. Ako nemate nekih pitanja prije nego što krenemo,« pogledao je prema Rogeru, »mislim da bismo trebali početi.«

»Da. Spremni smo.« Roger je stao ispred Pip i preuzeo inicijativu dok mu se Hassan micao s puta te otvorio vrata sobe 4E da ih pusti. Soba je bila tiha. Roger je ušao prvi, kimajući prema Hassanu u znak zahvale. A onda je došao red na Pip. Udahnula je, ispravila ramena, a zatim ispustila zrak kroz stisnute zube.

Bila je spremna.

Zakoračila je u sobu i prvo što je ugledala bilo je nje-govo lice. Sjedio je na suprotnoj strani dugog stola, izražene jagodične kosti spuštale su mu se prema usnama, a neu-redna plava kosa bila mu je zabačena unatrag. Podignuo je pogled i susreo se s njezinim očima, a u njegovima se naziralo nešto mračno i zajedljivo.

Max Hastings.

Dva

PIPINA SU SE stopala zaustavila. Nije im to naredila, već su to učinila kao da je neka praiskonska, neizgovorena spoznaja bila u pitanju — da bi i samo jedan korak bliže *njemu* bio previše.

»Ovamo, Pip«, rekao je Roger izvukavši stolicu izravno nasuprot Maxu, pokazujući joj da sjedne. Pored Maxa, a nasuprot Rogeru, sjedio je Christopher Epps, isti onaj odvjetnik koji je zastupao Maxa na suđenju. Pip se zadnji put suočila s tim čovjekom kad je stajala za klupom za svjedoke; nosila je isto ovo odijelo dok ju je on mučio oštrim, isprekidanim glasom. Mrzila je i njega, ali taj je osjećaj nekako ishlapio, potisnut mržnjom prema osobi koja je sjedila nasuprot njoj. Dijelio ih je samo stol.

»Dobro onda, sve vas pozdravljam«, rekao je Hassan vedrim glasom i zauzeo svoje mjesto na čelu stola, između dviju strana u sporu. »Idemo se prvo riješiti uvodnih formalnosti. Moja uloga medijatora jest pomoći vam da postignete dogovor i nagodbu koja će biti prihvatljiva za obje strane. Moj je jedini interes da svi prisutni budu zadovoljni, u redu?«

Hassan očito nije osjećao napetost u prostoriji.

»Svrha medijacije ili mirenja u osnovi je izbjegavanje sudske parnice. Postupak suđenja velika je gnjavaža i vrlo skup za sve uključene strane, pa je uvijek bolje pokušati postići neki dogovor prije nego što uopće dođe do tužbe.« Nasmiješio se, prvo prema strani prostorije gdje je sjedila Pip, a zatim prema Maxovoj. Svima je uputio isti osmijeh.

»Ako ne postignemo dogovor, gospodin Hastings i njegov pravni zastupnik namjeravaju podnijeti tužbu za klevetu protiv gospođice Fitz-Amobi zbog *tweeta* i objave na blogu od 3. svibnja ove godine, za koje tvrde da sadrže klevetničku izjavu i audiozapis.« Hassan je pogledao u svoje bilješke. »Gospodin Epps, u ime tužitelja, gospodina Hastingsa, tvrdi da je kleveta imala vrlo ozbiljne i negativne posljedice po njegova klijenta, u pogledu mentalne dobrobiti, ali i nepopravljive štete u vezi ugleda. Kao rezultat toga došlo je i do financijskih poteškoća za koje klijent traži odštetu.«

Pip je stisnula šake u krilu, a zglobovi su joj izbijali iz kože poput pretpovijesne kralježnice. Nije bila sigurna može li ovdje samo sjediti i slušati sve ovo, nije znala može li to podnijeti. Ali disala je i pokušavala biti prisutna, zbog svog tate i Rogera, ali i zbog sirotog Hassana preko puta.

Naravno, na stolu ispred Maxa bila je i ona njegova odvratna boca za vodu od mutne tamnoplave plastike s gumenim nastavkom na izvlačenje. Pip ga nije prvi put vidjela s njom; čini se da se u tako malom gradu poput Little Kiltona rute za trčanje često preklapaju i križaju. Sada je već i očekivala da će vidati Maxa dok trči kad i ona, gotovo kao da je to nekako namjerno činio. I uvijek je bio s tom prokletom plavom bocom.

Max je primijetio da je promatra. Pružio je ruku prema boci, pritisnuo gumb da se otvori nastavak uz škljocaj i glasno otpio dug gutljaj grgljajući vodu u ustima. Pogledi su im cijelo vrijeme bili prikovani jedan uz drugoga.

Hassan je malo opustio kravatu. »Dakle, gospodine Epps, ako biste započeli sa svojim uvodnim izlaganjem.«

»Naravno«, rekao je Epps premećući papire, glasom oštrim baš kao što ga je Pip pamtila. »Moj je klijent pretrpio strašne posljedice otkako je gospođica Fitz-Amobi 3. svibnja navečer iznijela klevetničku izjavu, pogotovo zato što gospođica Fitz-Amobi ima značajnu *online* prisutnost, odnosno

imala je više od 300 000 pratitelja u tom trenutku. Moj klijent stekao je vrhunsko obrazovanje na vrlo uglednom sveučilištu, što znači da bi trebao, kao netko tko je tek diplomirao, biti vrlo poželjan kandidat za posao.«

Max je opet cuclo vodu iz boce, kao da želi još više naglasiti Eppsove riječi.

»Međutim, posljednjih nekoliko mjeseci gospodin Hastings nailazio je na probleme kad je pokušavao pronaći posao koji zaslužuje. To izravno proizlazi iz narušenog ugleda, što je uzrokovala klevetnička izjava gospođice Fitz-Amobi. Posljedično tome, moj klijent i dalje mora živjeti kod svojih roditelja jer ne može pronaći odgovarajući posao i stoga ne može plaćati stanarinu za život u Londonu.«

Oh, jadni mali serijski silovatelj, pomislila je Pip izgovarajući to svojim očima.

»No šteta nije počinjena samo mojem klijentu«, nastavio je Epps. »Njegovi roditelji, gospodin i gospođa Hastings, također su pretrpjeli stres, te su nedavno morali napustiti zemlju i na nekoliko mjeseci otići u svoj drugi dom u Firenci. Njihova je kuća vandalizirana iste noći kada je gospođica Fitz-Amobi objavila klevetničku izjavu; netko je ispisao grafit na pročelju njihovog doma s riječima: *Silovatelju, uhvatit ću te*.«

»Gospodine Epps«, prekinuo ga je Roger. »Nadam se da ne sugerirate da moja klijentica ima ikakve veze s tim vandalizmom. Policija nikada nije ni razgovarala s njom u vezi toga.«

»Nipošto, gospodine Turner«, kimnuo je Epps. »Spominjem to jer možemo pretpostaviti da postoji uzročno-posljedična veza između klevetničke izjave gospođice Fitz-Amobi i vandalizma jer se dogodio nekoliko sati nakon te izjave. Kao rezultat toga, gospodin i gospođa Hastings nisu se osjećali sigurno u vlastitom domu i morali su postaviti sigurnosne kamere ispred kuće. Nadam se da ovo na neki način

objašnjava ne samo financijske poteškoće koje je moj klijent pretrpio nego i ekstremnu bol i patnju koju su osjetili on i njegova obitelj nakon zlonamjerne, klevetničke izjave gospođice Fitz-Amobi.«

»Zlonamjerne?« rekla je Pip osjećajući kako joj se vrućina penje u obraze. »Nazvala sam ga silovateljem jer *jest* silovatelj, tako da...«

»Gospodine Turner«, Epps je zarežao povišenim glasom. »Savjetovao bih vam da upozorite klijenticu da šuti i da je podsjetite da bilo kakve izjave koje u ovom trenutku iznese mogu biti okarakterizirane kao kleveta.«

Hassan je podigao ruke. »Da, da, hajdemo svi malo predahnuti. Gospođice Fitz-Amobi, vaša će strana imati priliku govoriti poslije.« Ponovno je opustio kravatu.

»U redu je, Pip, ja ću ovo riješiti«, tiho joj je rekao Roger.

»Podsjećam gospođicu Fitz-Amobi«, rekao je Epps ne gledajući je, fiksirajući Rogera, »da je mojemu klijentu prije četiri mjeseca bilo suđeno na Krunskom sudu i da je proglašen nevinim po svim točkama optužnice. A to je dovoljan dokaz da je izjava od 3. svibnja zapravo i *bila* klevetnička.«

»Ali i pored toga«, Roger je sada uskočio premećući svoje papire, »izjava se može smatrati klevetničkom samo ako je iznesena kao stvarna činjenica. *Tweet* moje klijentice glasi: *Najnovije vijesti sa suđenja Maxu Hastingsu. Nije me briga što porota misli: on je kriv.*« Pročistio je grlo. »Sama fraza *Nije me briga* jasno pokazuje da je izjava koja slijedi subjektivno mišljenje, a ne činjenica...«

»Ma dajte, nemojte«, prekinuo ga je Epps. »Pokušavate se pozvati na privilegij mišljenja? Stvarno? Molim vas. Izjava je jasno formulirana kao činjenica, a audiozapis je predstavljen kao autentičan.«

»Pa i jest autentičan«, rekla je Pip. »Želite li ga čuti?«

»Pip, molim te...«

»Gospodine Turner...«

»Očito je namješten«, Max se oglasio prvi put, iritantno smirenim tonom, nakon čega je sklopio ruke ispred sebe. Oči su mu bile usmjerene samo na medijatora. »Čak ni ne zvučim tako.«

»Kako to misliš, kao silovatelj?« Pip mu je drsko uzvratila.

»GOSPODINE TURNER...«

»Pip...«

»U redu, molim vas!« Hassan je ustao. »Smanjimo tenzije. Svi ćemo dobiti priliku govoriti. Sjetite se, ovdje smo da bismo svi bili zadovoljni ishodom. Gospodine Epps, možete li nas provesti kroz odštetni zahtjev vašeg klijenta?«

Epps je pognuo glavu i izvukao list papira s dna hrpe. »Što se posebne odštete tiče, ako uzmemo u obzir da moj klijent posljednja četiri mjeseca nije bio zaposlen, a u skladu s mjesečnom plaćom u iznosu za koji bismo očekivali da ga netko na njegovoj poziciji prima, što bi iznosilo barem tri tisuće funti, radi se, dakle, o financijskom gubitku u iznosu od dvanaest tisuća funti.«

Max je opet srkao iz boce, a voda mu je klokotala niz grlo. Kako bi mu samo rado otela tu prokletu bocu i razbila mu je o lice. Ako već i njezine ruke moraju biti okrvavljene, neka to bude njegovom krvlju.

»Naravno, nijedan novčani iznos ne može pokriti bol i duševnu patnju koju su moj klijent i njegova obitelj pretrpjeli. No smatramo da bi iznos od osam tisuća funti bio primjeren, što bi ukupno iznosilo dvadeset tisuća funti.«

»To je suludo«, rekao je Roger odmahujući glavom. »Pa moja klijentica ima samo osamnaest godina.«

»Gospodine Turner, trebali biste mi dopustiti da dovršim«, rekao je Epps podrugljivo, oblizujući prst da okrene list na drugu stranicu. »Međutim, iz razgovora s mojim klijentom

proizlazi da mu, po njegovom mišljenju, kontinuiranu patnju uzrokuje činjenica da klevetnička izjava nije povučena i nije izdana isprika, što bi mu zapravo više značilo i od kakve novčane naknade.«

»Gospođica Fitz-Amobi izbrisala je tu objavu prije nekoliko tjedana, čim je stiglo vaše prvo pismo sa zahtjevom da to učini«, rekao je Roger.

»Gospodine Turner, molim vas«, odgovorio je Epps. Ako Pip još jednom bude morala čuti kako izgovara *molim vas* tim tonom, mogla bi ga tresnuti u facu. »Brisanje *tweeta* nakon toga ne ublažava štetu po ugled koja je već učinjena. Stoga je naš prijedlog sljedeći: gospođica Fitz-Amobi objavit će izjavu na istom javnom profilu u kojoj povlači originalnu klevetničku izjavu, priznaje da je pogriješila i ispričava se za svu štetu koju su njezine riječi nanijele mom klijentu. Osim toga — a ovo je najvažnije, stoga dobro obratite pozornost — u toj izjavi mora u potpunosti priznati da je lažirala i taj audiozapis i da moj klijent te riječi nikada nije ni izgovorio.«

»Odjebi.«

»Pip...«

»Gospođice Fitz-Amobi«, preklinjao je Hassan boreći se s kravatom koja se očito i dalje stezala oko njegovog vrata.

»Zanemarit ću ispad vaše klijentice, gospodine Turner«, rekao je Epps. »Ako ti zahtjevi budu ispunjeni, pristat ćemo na manji iznos, odnosno prepolovit ćemo novčanu odštetu na deset tisuća funti.«

»U redu, to je dobro za početak«, kimnuo je Hassan pokušavajući vratiti kontrolu nad situacijom. »Gospodine Turner, želite li odgovoriti na prijedlog?«

»Hvala vam, gospodine Bashir«, rekao je Roger i preuzeo riječ. »Predložena odšteta i dalje je previsoka. Imate prilično visoko mišljenje o potencijalnom radnom statusu vašeg klijenta. Ne doživljavam ga kao osobito spektakularnog

kandidata, posebno na današnjem tržištu rada. Moja klijentica ima tek osamnaest godina. Njezin jedini prihod dolazi od plaćenih oglasa u njezinom *true crime podcastu*, a za nekoliko tjedana kreće na fakultet, gdje će se zadužiti zbog školarine. S obzirom na to, zahtjev je neosnovan.«

»O. K., sedam tisuća«, rekao je Epps stisnutih očiju.

»Pet tisuća«, odgovorio je Roger.

Epps je ovlaš pogledao prema Maxu, koji je jedva primjetno kimnuo i još se više zavalio u stolicu. »To nam je prihvatljivo«, rekao je Epps, »uz uvjet povlačenja izjave i davanja isprike.«

»Izgleda da ipak napredujemo«, oprezan osmijeh vratio se na Hassanovo lice. »Gospodine Turner, gospođice Fitz-Amobi, možemo li čuti što mislite o ovim uvjetima?«

»Pa,« počeo je Roger, »mislim da...«

»Nema dogovora«, rekla je Pip odgurujući stolicu od stola, a stopala su joj zacviljela po ulaštenom podu.

»Pip«, Roger se okrenuo prema njoj i prije nego što je uspjela ustati. »Hajdemo otići nekamo porazgovarati o ovome i...«

»Neću povući svoju izjavu i neću lagati i reći da je audiotapis lažiran. Nazvala sam ga silovateljem jer *jest* silovatelj. Radije bih umrla nego ti se ispričala.« Iskesila je zube prema Maxu, a bijes joj je izvijao kralježnicu, milio joj po koži.

»GOSPODINE TURNER! Kontrolirajte svoju klijenticu, molim vas!« Epps je udario dlanom po stolu.

Hassan je bio zbunjen, nije bio siguran što učiniti.

Pip je ustala. »Evo o čemu se radi u ovoj tvojoj tužbi, Max.« Ispalila je njegovo ime kao da joj se gadilo. »Moja je obrana neprijeporna: a to je da govorim istinu. Dakle, samo naprijed, podnesi tužbu, slobodno. Vidimo se na sudu. A znaš kako to ide, zar ne? Morat ćemo dokazati je li moja izjava istinita, što znači da ćemo ponovno proći i tvoje suđenje za

silovanje. Isti svjedoci, svjedočanstva žrtava, dokazi. Možda neće biti kaznenih optužbi, ali barem će svi zauvijek znati što si zapravo. Silovatelj.«

»Gospođice Fitz-Amobi!«

»Pip...«

Položila je ruke na stol i nagnula se prema naprijed, a oči su joj gorjele, probijale Maxove. Kad bi samo mogle zapaliti vatru u njegovima, spaliti mu lice dok ona to promatra. »Zbilja misliš da će ti i drugi put uspjeti? Da ćeš uvjeriti još jednu porotu od dvanaest ljudi da nisi čudovište?«

Prekinuo ju je oštrim pogledom. »Poludjela si«, procijedio je kroz zube.

»Možda. Zato bi trebao biti prestravljen.«

»U redu!« Hassan je ustao i pljesnuo rukama. »Možda bismo trebali napraviti pauzu za čaj i kekse.«

»Završila sam«, rekla je Pip dok je prebacivala ruksak na rame i zatim otvorila vrata tako snažno da su se odbila od zida.

»Gospođice Fitz-Amobi, molim vas, vratite se.« Hassanov glas prepun očaja pratio ju je kroz hodnik. I nečiji koraci. Pip se okrenula. Bio je to samo Roger, koji je nespretno trpao svoje papire u aktovku.

»Pip«, rekao je zadihano. »Zbilja mislim da bismo trebali...«

»Neću pregovarati s njim.«

»Pričekajte malo!« Eppsov se glas zaorio hodnikom dok im je žurno prilazio. »Dajte mi samo minutu, molim vas«, rekao je i ponovno zagladio svoju sijedu kosu. »Nećemo podnijeti tužbu još otprilike mjesec dana, u redu? Svima nam je u interesu izbjegavanje sudskog postupka. Dakle, uzmite si nekoliko tjedana i razmislite, kad se *emocije* malo slegnu.« Pogledao je prema njoj.

»Nemam o čemu razmišljati«, rekla je Pip.

»Molim vas, samo...« Epps je nespretno posegnuo u džep svog sakoa i izvukao dvije potpuno nove vizitke boje bjelokosti. »Moja posjetnica«, rekao je pružajući jednu njoj, a drugu Rogeru. »Tu je i moj broj mobitela. Razmislite malo o svemu i ako se predomislite, nazovite me bilo kada.«

»Neću se predomisliti«, rekla je i nevoljko uzela njegovu karticu pa je strpala u prazan džep svog sakoa.

Christopher Epps na trenutak je proučavao njezino lice. Spustio je obrve u pokušaju da pokaže zabrinutost. Pip mu je uzvratila direktnim pogledom jer pogledati u stranu značilo bi prepustiti mu pobjedu.

»Može samo jedan savjet?« rekao je Epps. »Poslušaj ga ili nemoj, ali viđao sam ljude u grotlu samodestrukcije. Ne samo viđao, mnoge sam od njih i zastupao. Na kraju ćeš samo povrijediti sve oko sebe, ali i samu sebe. Nećeš to moći izbjeći. Molim te, pogledaj malo oko sebe prije nego što sve izgubiš.«

»Hvala vam na nepristranom savjetu, gospodine Epps«, rekla je. »Ali čini se da ste me podcijenili. Spremna sam izgubiti sve, uništiti i samu sebe, ako to bude značilo da ću uništiti i vašeg klijenta. S tim sam sasvim O. K. A sada, želim vam ugodan dan, gospodine Epps.«

Uputila mu je lažno umiljat i zajedljiv osmijeh dok se okretala na petama. Ubrzala je korak, a zvuk njezinih tenisica gotovo je kucao u ritmu njezinog uznemirenog srca. A tamo, odmah ispod njegovih otkucaja, ispod slojeva mišića i tetiva, čuo se zvuk pištolja koji ispaljuje šest hitaca.